

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. B. (1) kwoty **13 776,61 zł** wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty - tytułem należności głównej wynikającej z umowy kredytu z dnia 4 grudnia 2014 roku, kwoty 89,22 zł tytułem odsetek karnych oraz kwoty 357,46 zł tytułem odsetek umownych. Strona powodowa wносиła także o zwrot kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pisma inicjującego niniejszy proces strona powodowa wskazała, iż Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zaakceptował złożony przez B. B. (1) wniosek o udzielenie kredytu, przeprowadził proces weryfikacji, po czym w dniu 4 grudnia 2014 roku zawarł z pozwaną umowę kredytu nr (...). Zgodnie z powyższą umową pozwana zobowiązana była do dokonywania spłat kredytu wraz z odsetkami na rachunek bankowy powodowego banku, w miesięcznych ratach - w terminach i kwotach określonych w umowie. W związku z brakiem terminowych płatności pozwanej Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział zawartą z pozwaną umowę kredytu, wzywając zarazem kredytobiorcę do zapłaty całej pozostałej kwoty zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy do postępowania sądowego. Strona pozwana nie odpowiedziała na powyższe pismo, ani też nie spłaciła zadłużenia.

Sąd Rejonowy L. Z. w L. VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 2 lutego 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 103138/16, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokółce, jako sądowi właściwemu.

Odpis pozwu wraz z załącznikami i pouczeniem, zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwanej oraz zawiadomieniem o terminie rozprawy doręczono pozwanej w dniu 15 marca 2016 roku. B. B. (2) nie złożyła w terminie odpowiedzi na pozew, nie stawiała się również na termin rozprawy wyznaczony na dzień 11 kwietnia 2016 roku i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem zaocznym z dnia 11 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 54/16 zasądził od pozwanej B. B. (1) na rzecz powoda Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 14 233,29 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, lecz w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie liczonymi od kwoty 13 776,61 zł od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5102,23 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 4 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nadał wyrokowi w powyższym zakresie rygor natychmiastowej wykonalności.

Pełnomocnik pozwanej w dniu 27 kwietnia 2016 roku wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego, domagając się uchylecia wyroku zaocznego i oddalenia powództwa, a także zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu kwoty uiszczonej tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zakwestionowała zarówno samo **istnienie, jak i wysokość dochodzonego pozewem roszczenia**. W pierwszej kolejności podniosła **zarzut nieważności umowy**, wskazując przy tym z jednej strony na **brak podpisów osób umocowanych** przez bank do zawierania tego rodzaju umów, z drugiej zaś na **rozbieżności w dacie zawarcia umowy** - wynikającej z twierdzeń powoda daty 4 grudnia 2014 roku oraz wskazanej w księgach rachunkowych powoda daty 5 grudnia 2014 roku. Pełnomocnik pozwanej podkreślił przy tym, iż przedstawione przez powoda dowody nie wskazują na otrzymanie przez pozwaną jakichkolwiek środków od banku, ani też nie odzwierciedlają w jaki sposób i na jakiej podstawie bank określił wysokość dochodzonych roszczeń. Następnie zakwestionował on skuteczność wypowiedzenia umowy, wskazując, iż strona powodowa nie udowodniła ani **zwłoki pozwanej** w spłacie rat, ani **wezwania pozwanej do zapłaty zaległości**

pod rygorem wypowiedzenia umowy, nie spełniając tym samym umownych warunków wypowiedzenia kredytu. Końcowo strona pozwana podniosła zarzut **braku legitymacji czynnej** powoda, gdyż w jej ocenie strona powodowa nie wykazała przejścia ewentualnych uprawnień Banku (...) S.A. na powodowy Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

Strona powodowa, zobowiązana do ustosunkowania się do sprzeciwu od wyroku zaocznego zarządzeniem przewodniczącego z dnia 2 czerwca 2016 roku, w piśmie wniesionym z dnia 15 czerwca 2016 roku wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z oryginału wniosku o udzielenie kredytu, projektu umowy kredytu, umowy kredytu, harmonogramu spłat kredytu, dyspozycji pobrania prowizji, historii kredytu. Wskazała przy tym, iż umowa kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny zawarta została na wniosek pozwanej, w dniu 4 grudnia 2014 roku. Umowa została podpisana przez pozwaną, a także przez nią parafowana na każdej stronie. Kwota kredytu została wpłacona na prowadzony dla pozwanej rachunek bankowy określony w umowie, zaś spłata kredytu następować miała przez obciążanie konta osobistego pozwanej – do wysokości wolnych środków - należną kwotą rat kredytu. Pozwana nie wywiązywała się z swych zobowiązań wynikających z powyższej umowy, dlatego też powód wezwał ją pismem z dnia 18 września 2015 roku do zapłaty zadłużenia w wysokości 13 890,13 zł w ciągu 30 dniowego terminu wypowiedzenia, jednak kredytobiorca nie spłacił zaległości, ani nie ustosunkował się do pisma. Pełnomocnik powoda kilkakrotnie – w dniach 16 grudnia 2015 roku, 5 stycznia 2016 roku, 16 lutego 2016 roku, 21 kwietnia 2016 roku – telefonicznie próbował się kontaktować z pozwaną. W dniu 21 marca 2016 roku listem zwykłym wysłał do pozwanej wezwanie do spłaty zadłużenia. Strona powodowa podkreśliła, iż pozwana uporczywie łamie zasadę pacta sunt servanda, zaś wysokość jej zadłużenia odzwierciedlona została w wyciągu z ksiąg bankowych. Pełnomocnik powoda podniósł, iż choć wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi dokumentu urzędowego, jednak wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie jest pozbawiony mocy dowodowej. Jednocześnie wniósł on o przedłużenie terminu do przedłożenia odpisów pełnomocnictw umocowujących jego pracowników do zawierania umów kredytów i odpisu podpisanego przez osoby umocowane wypowiedzenia umowy kredytu, wskazując na konieczność uzyskania ich z oddziału banku. Dokumenty te przedłożył do akt sprawy wraz z pismem z dnia 7 lipca 2016 roku.

W piśmie procesowym z dnia 11 sierpnia 2016 roku w pierwszej kolejności pełnomocnik pozwanej domagał się **pominięcia dowodów** ze wszystkich dokumentów złożonych przez stronę powodową, a niewymienionych w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, szeroko odnosząc się przy tym do zarówno do kwestii związanych z ciężarem dowodu, prekluzją dowodową, jak i samym elektronicznym postępowaniem upominawczym. Następnie pełnomocnik pozwanej zakwestionował **skuteczność dokonanego przez powoda wypowiedzenia** umowy z trzech względów. Po pierwsze, wątpliwości strony pozwanej co do **autentyczności** dołączonego do pisma z dnia 7 lipca 2016 roku dokumentu wypowiedzenia budzi istnienie na nim podpisów i pieczętek, które nie były odzwierciedlone na początkowo składanym odpisie oświadczenia. Strona pozwana podkreśliła przy tym, iż nie stanowi dokumentu wydruk komputerowy nie zawierający podpisów. Po wtóre pełnomocnik pozwanej zakwestionował samo **doreczenie** pozwanej wypowiedzenia, bowiem w jego ocenie nieznaną jest zawartość przesyłek nadawanych przez powoda. Trzecim zaś podnoszonym przez niego argumentem przemawiającym za bezskutecznością wypowiedzenia był brak wezwania kredytobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni i bezskuteczny upływ tego terminu, a tym samym niespełnienie określonego w umowie warunku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Na zakończenie pisma strona zakwestionowała **umocowanie pełnomocnika** powoda do występowania w niniejszej sprawie, wskazując, iż do wydruku KRS powód nie dołączył oświadczenia o zgodności tego wydruku z otrzymanym dokumentem elektronicznym.

Końcowo pełnomocnik pozwanej, podkreślając swój wkład pracy w celu wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych w sprawie niniejszej, domagał się przyznania mu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Sąd ustalił, co następuje:

B. B. (1), w związku z procedurą przyznawania kredytów stosowaną w powodowym banku, w dniu 4 grudnia 2014 roku złożyła do rąk reprezentującego Bank (...) Spółka Akcyjna doradcy klienta detalicznego wniosek o udzielenie

jej kredytu gotówkowego w kwocie 14 306,99 zł, spłacanego w równych ratach kapitałowo – odsetkowych z okresem kredytowania wynoszącym 96 miesięcy. Do wniosku dołączyła wypełniony formularz zawierający wymagane przez bank „informacje o wnioskodawcy - do wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego”. Bank (...) S.A. z siedzibą w W., przed zawarciem umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny, umożliwił B. B. (1) zapoznanie się z projektem umowy kredytowej, a także przedstawił jej - w dniu 4 grudnia 2014 roku - przewidywany harmonogram spłat kredytu gotówkowego. Stosownie do powyższego harmonogramu kredyt w wysokości 14 306,99 zł spłacony miałby zostać – wraz z odsetkami umownymi w rzeczywistej wysokości 14,5 % w skali roku - w 96 ratach miesięcznych, przy czym wysokość pierwszych 95 rat wynosić miała po 232,49 zł każda, zaś raty ostatniej - 232,36 zł. Łączna wysokość rat określona została na kwotę 22 318,91 zł. Otrzymanie powyższych dokumentów pozwana potwierdziła własnoręcznymi podpisami (k. 116). (...) S.A. dysponował także historią rachunku bankowego o nr (...), prowadzonego dla pozwanej w okresie od 1 stycznia 2014 roku do dnia 2 grudnia 2014 roku, sporządzoną w dniu 2 grudnia 2014 roku (k.116).

W dniu 4 grudnia 2014 roku pomiędzy działającą osobiście B. B. (1) a reprezentowanym przez A. G. i (...) Bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarta została umowa kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) (k. 12-16, 116). Uprawnienia A. G. i J. K. do zawarcia powyższej umowy kredytowej wynikały z udzielonych im pełnomocnictw do składania w imieniu i na rzecz powodowego banku oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych i niemajątkowych dotyczących klientów detalicznych (k. 136-137, 138-139). B. B. (1) nie kwestionowała przed wszczęciem niniejszego postępowania uprawnień powyższych osób do działania w imieniu banku, ani też nie wyznaczyła bankowi terminu na potwierdzenie zawarcia umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...). Wraz z zawarciem umowy pozwana złożyła pisemną dyspozycję pobrania z prowadzonego dla niej rachunku nr (...) kwoty 856,99 zł tytułem prowizji za udzielenie kredytu (k. 116).

W związku z połączeniem w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna), nastąpiła zmiana statutu spółki przejmującej, zarejestrowana w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, w wyniku której Bank (...) Spółka Akcyjna w dniu 30 kwietnia 2015 roku zmienił swoją nazwę na Bank (...) Spółka Akcyjna (informacja odpowiadająca aktualnemu odpisowi z rejestru przedsiębiorców z dnia 5 maja 2016 roku k. 65-96, informacja z bazy internetowej REGON z dnia 5 maja 2016 roku k. 97).

W dniu 18 września 2015 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. skierował do B. B. (1) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, w którym wskazał, iż w związku z brakiem spłaty należności wymagalnych z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 roku, zawartą umowę wypowiada z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, liczonego od dnia następnego po doręczeniu wypowiedzenia. Powodowy bank poinformował zarazem pozwaną, iż rozwiązanie umowy łączy się z obowiązkiem spłaty całej kwoty zadłużenia (na dzień 17 września 2015 roku w wysokości 13 776,61 zł z tytułu kapitału oraz 113,21 zł z tytułu odsetek) wraz z upływem okresu wypowiedzenia. Powyższe pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 24 września 2015 roku (k. 18 -19, 20).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd, przed merytorycznym rozważeniem kwestii zasadności żądania powodowego banku, rozstrzygnął kwestię podnoszoną przez stronę pozwaną kwestię **umocowania pełnomocnika powoda** do działania w niniejszej sprawie. W niniejszej sprawie strona powodowa wraz z pismem z dnia 4 marca 2016 roku przedłożyła poświadczone za zgodność z oryginałem pisemne pełnomocnictwo procesowe udzielone radcy prawnemu M. C. przez dwóch prokurentów Banku (...) S.A. z siedzibą W., umocowujące pełnomocnika do samodzielnego reprezentowania banku we wszystkich sprawach związanych z dochodzeniem należności Banku przeciwko wszelkim dłużnikom banku przed sądami wszystkich instancji oraz organami egzekucyjnymi i urzędami. Natomiast dokumentem wykazujący uprawnienie osób udzielających pełnomocnictwa do działania - w ramach udzielonej im prokury łącznej –w imieniu powodowego banku jest załączona do akt sprawy informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców pobrana na podstawie art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (k. 65 – 96). Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej powyższy wydruk komputerowy, jako spełniający wymogi określone w art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym,

jest dokumentem oryginalnym o mocy dokumentu urzędowego i nie wymaga załączania oświadczeń o zgodności wydruku z otrzymanym dokumentem elektronicznym. Tym samym twierdzenia strony pozwanej kwestionującej ważność pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu M. C. jawią się jako całkowicie nieuzasadnione.

Na uwzględnienie nie zasługiwał zgłoszony przez stronę pozwaną zarzutu **braku legitymacji czynnej** po stronie Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z uwagi na nie wykazanie przejścia uprawnień przysługujących Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.. Z wskazanej wyżej informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców pobranej na podstawie art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (k. 65 – 96) wprost wynikało, iż powodowy Bank (...) S.A. z siedzibą w W. jest podmiotem tożsamym, co zawierający z pozwaną umowę kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż połączenie spółek akcyjnych - łączące się ze zmianą (...) Banku (...) Spółka Akcyjna - nie skutkowało przeniesieniem przysługujących temu bankowi uprawnień na inny podmiot, bowiem to właśnie Bank (...) Spółka Akcyjna był podmiotem przejmującym, a nie przejmowanym. Sama natomiast modyfikacja firmy spółki nie pociąga za sobą zmian w zakresie przysługujących spółce wierzytelności i zobowiązań, ani tym bardziej nie łączy się z utratą uprawnień do wszczęcia i prowadzenia postępowań mających na celu dochodzenie roszczeń przysługujących spółce z tytułu czynności prawnych dokonywanych przed zmianą firmy.

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu nie budziła kwestia istnienia zobowiązania przysługującego Bankowi (...) z siedzibą w W. wobec pozwanej B. B. (1) z tytułu umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 roku. Do powyższej umowy zastosowanie mają przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 roku (Dz.U. 2011 nr 126 poz. 715 z późn. zm.). Stosownie do powyższych przepisów przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt, w szczególności m.in. umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego, w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W ocenie Sądu fakt powstania dochodzonego roszczenia strona powodowa wykazała w sposób należyty przedstawiając dowód w postaci pisemnej umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) zawartej pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. a B. B. (1). Postanowienia powyższej umowy spełniały ustawowe wymogi co do treści umowy o kredyt konsumencki wskazane w art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, w tym wskazywały dane kredytobiorcy, określały rodzaj kredytu, czas trwania umowy, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia, skutki braku płatności, w tym możliwość wypowiedzenia umowy przez bank, zawierały także informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie. Bank (...) S.A. z siedzibą w W., przed zawarciem umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny, umożliwił B. B. (1) zapoznanie się z treścią umowy, przedstawił jej również harmonogram spłat rat kredytu. Otrzymanie powyższych dokumentów pozwana potwierdziła własnoręcznymi podpisami (k. 116).

Całkowicie nieuzasadnione były przy tym twierdzenia strony pozwanej, co do nieważności umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) z uwagi na wątpliwości co do **daty zawarcia umowy**. W niniejszej sprawie data zawarcia umowy pomiędzy pozwaną B. B. (1) a powodowym Bankiem (...) z siedzibą w W. (tj. 4 grudnia 2014 roku) wprost wskazana została na dokumencie umowy - podpisanym i parafowanym na każdej stronie zarówno przez osoby działające w imieniu i na rzecz powoda, jak i przez pozwaną (k. 116). Odnosząc się do wątpliwości strony pozwanej podać należy, iż dla chwili zawarcia umowy istotna jest wyłącznie chwila skutecznego złożenia oświadczeń woli, żadnego znaczenia nie ma zaś ani data zarejestrowania umowy w systemie informatycznym banku, ani też data potwierdzenie zgodności dokumentu umowy z oryginałem. Nie sposób podzielić również zarzutów strony pozwanej w

przedmiocie nieważności zawartej pomiędzy Bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a B. B. (1) umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) z uwagi na brak uprawnienia osób działających w imieniu banku do jej zawarcia. Stosownie do art. 97 k.c. w razie wątpliwości osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publicznosci poczytuje się za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Powyższy przepis obejmuje swoim zasięgiem zarówno sytuacje, w których osoby czynne w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publicznosci posiadają, jak i nie posiadają stosownego umocowania do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Spełnienie powyższych przesłanek wyklucza konieczność prowadzenia dowodu w zakresie istnienia umocowania osób zawierających umowę w imieniu przedsiębiorstwa, bowiem osobę czynną w lokalu poczytuje się za posiadającą stosowne uprawnienia. Wątpliwości nie budzi przy tym, iż do czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług banku należy zawieranie umów kredytów konsumpcyjnych, czynności takie nie wymagają bezpośredniego działania osób ujawnionych w KRS przedsiębiorstwa i co do zasady dokonywane są przez osoby czynne działające w lokalu przedsiębiorstwa, w tym doradców klienta detalicznego. Strona pozwana w swoich twierdzeniach nie podniosła przy tym żadnych okoliczności, które domniemanie powyższe mogłyby podważyć. Natomiast z przedstawionych przez stronę powodową pełnomocnictw z dnia 30 kwietnia 2015 roku i 1 czerwca 2015 roku udzielonych A. G. i J. K. wynika, iż obie z nich są umocowane do składania w imieniu i na rzecz powodowego banku oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych i niemajątkowych dotyczących klientów detalicznych - działając łącznie m.in. z umocowanym pełnomocnikiem, zaś pełnomocnictwa te były kolejnymi udzielanymi im pełnomocnictwami przez powodowy bank (k. 136-137, 138-139). Dostrzec należy również, iż w przypadku, gdy zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres stosownie do art. 103 § 1 i 2 k.c. ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Osobie, w której imieniu umowa została zawarta druga strona umowy może wyznaczyć odpowiedni termin do potwierdzenia umowy, a po jego bezskutecznym upływie staje się wolna. W przypadku więc nawet, gdyby A. G. i J. K. w chwili zawierania umowy właściwego umocowania nie posiadały, to zarówno złożenie przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, jak i samo wniesienie powództwa w niniejszej sprawie, potwierdzało zawartą umowę. Potwierdzenie nie wymaga bowiem żadnej szczególnej formy i może ono nastąpić również w sposób dorozumiany. Natomiast B. B. (1) nie tylko nie wyznaczyła powodowi terminu do potwierdzenia umowy, lecz nawet do chwili zgłoszenia sprzeciwu od wydanego w niniejszej sprawie wyroku zaocznego nie kwestionowała umocowania A. G. i J. K. do jej zawarcia.

Z treści przedstawionej umowy kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 roku jednoznacznie wynikało, iż powodowy bank udzielił B. B. (1) kredytu w wysokości 14 306,99 zł (§1 umowy), zaś wypłaty kwoty kredytu dokonać miał jednorazowo, przelewem na rachunek nr (...) najpóźniej w dniu 5 grudnia 2014 roku (§3 umowy). Pozwana zobowiązana była do spłaty kredytu wraz z odsetkami najpóźniej do dnia 5 grudnia 2022 roku w miesięcznych ratach w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, począwszy od następnego miesiąca po miesiącu, w którym nastąpiła wypłata kredytu, tj. od 5 stycznia 2015 roku (§ 13 i 14 umowy). Ponadto pozwana zobowiązana była do zapłaty, najpóźniej w dniu uruchomienia kredytu, prowizji za udzielenie kredytu w wysokości 856,99 zł (§ 8 umowy), przy czym kwota ta pobrana została z rachunku nr (...) na podstawie pisemnej dyspozycji pozwanej (k. 116). Kredyt oprocentowany był według stałej rocznej stopy oprocentowania kredytu w wysokości 12%, nie wyższej jednak niż odsetki maksymalne (§5 ust. 1 i 2 umowy), szacowana wysokość odsetek za cały okres kredytowania wynieść miała 8011,92 zł (§ 9 umowy). Stosownie do harmonogramu spłat kredyt miał zostać spłacony w 96 ratach miesięcznych, w tym 95 ratach w wysokości po 232,49 zł każda i raty ostatniej - 232,36 zł, zaś łączna wysokość rat określona została na kwotę 22 318,91 zł. Od dnia 5 marca 2015 roku wysokość odsetek maksymalnych zmalała z stopy 12 % w skali roku do 10 % w skali roku, wobec czego po dniu 5 marca 2015 roku zmaleć winny były również miesięczne raty - do kwoty 217,08 zł. Natomiast zarówno z wyciągu ksiąg bankowych Banku (...) S.A. z dnia 31 grudnia 2015 roku (k. 11), jak i przedstawionej przez powoda historii zadłużenia na prowadzonym dla pozwanej rachunku bankowym (k. 115), wynikało, iż na dzień 31 grudnia 2015 roku kwota niespłaconego kapitału wynosiła 13 776 zł. Słusznie pełnomocnik pozwanej wskazał, iż w świetle art. 95 ust. 1a prawa bankowego przedstawione przez stronę powodową dokumenty wskazujące na wysokość zobowiązania pozwanej nie posiadają w niniejszym postępowaniu waloru dokumentów urzędowych, a zatem są wyłącznie dokumentami

prywatnymi. Stosownie natomiast do art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wbrew jednak twierdzeniom strony pozwanej zarówno wyciąg z ksiąg bankowych, jak i historia zadłużenia, podobnie jak każdy inny dokument prywatny, stanowią pełnoprawne środki dowodowe, które sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych. Również w niniejszej sprawie Sąd, w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.), uznał treść powyższych dokumentów za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy i na ich podstawie poczynił ustalenia odnośnie istnienia i wysokości przysługującej powodowemu bankowi należności. Sąd, analizując stanowiska stron oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności treść zawartej mowy, nie dostrzegł bowiem żadnych okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczeń w nich zawartego ze stanem faktycznym. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi zaś, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W ocenie Sądu ciężar dowodu nie może być jednak rozumiany w ten sposób, iż obowiązki dowodowe ciążyą jedynie na stronie powodowej, zaś strona pozwana może – jak miało to miejsce w niniejszym postępowaniu - w zasadzie dowolnie kwestionować wszystkie twierdzenia i czynności powoda. W szczególności na stronę powodową nie sposób nałożyć obowiązku wykazania wysokości roszczenia poprzez udowodnienie wysokości spłat dotychczas spełnionych przez B. B. (1), oraz czasu, w jakim je uiściła. W ten bowiem sposób to na powoda w rzeczywistości nałożony zostałby ciężar udowodnienia faktu częściowego spełnienia przez pozwaną zobowiązania, a zatem okoliczności, które obciążają właśnie stronę pozwaną. W niniejszym natomiast postępowaniu pełnomocnik pozwanej, kwestionując wysokość zobowiązania, nie tylko nie dostarczył żadnego materiału dowodowego wskazującego, iż B. B. (1) spełniła swoje zobowiązanie w jakimkolwiek stopniu, lecz nawet nie wskazał na żadne okoliczności, z których wynikałoby, iż umowa kredytu nie doszła do skutku, bądź iż pozwana w jakimkolwiek stopniu z zawartej umowy się wywiązała.

Zasadnym w niniejszej sprawie okazał się natomiast podniesiony przez stronę pozwaną zarzut **przedwczesności powództwa**.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 prawa bankowego – w brzmieniu obowiązującym w chwili zawierania umowy - w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może m.in. wypowiedzieć umowę kredytu, przy czym termin wypowiedzenia, o ile strony nie określią w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni. Jednocześnie, stosownie do art. 30 ust. 1 pkt 19 ustawy o kredycie konsumenckim jednym z obowiązkowych składników umowy o kredyt konsumencki jest określenie warunków wypowiedzenia umowy. W niniejszej sprawie, stosownie do § 20 ust.1 umowy, powodowy bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy w trzech przypadkach, tj.:

- 1) w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, w tym negatywnej oceny ryzyka kredytowego, lub
- 2) zagrożenia upadłością kredytobiorcy, lub
- 3) stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane, w przypadkach:
 - a) gdy kredytobiorca nie zapłaci w terminie określonych w umowie rat za co najmniej dwa pełne okresy płatności, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy,
 - b) podania przez kredytobiorcę przy zawarciu lub w trakcie realizacji umowy informacji nieprawdziwych, uzasadniających okoliczność, iż gdyby kredytodawca nie działał pod wpływem tych informacji nie zawarłby umowy lub zawarłby ją w innych warunkach,
 - c) nieustanowienia dodatkowego zabezpieczenia w przypadku utraty zdolności kredytowej.

Z treści przedstawionego przez stronę powodową pisma z dnia 18 września 2015 roku, zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, jednoznacznie wynikało, iż wypowiedzenie to nastąpiło w związku z brakiem spłaty należności wymagalnych z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 roku, a zatem w związku z przesłanką wypowiedzenia określoną w § 20 ust.1 pkt 3 lit. a umowy. Dla skuteczności wypowiedzenia umowy przez kredytodawcę

z uwagi na istnienie zaległości w spłacie rat wymagane było zatem łączne spełnienie dwóch przesłanek – opóźnienia w spłacie rat za co najmniej dwa pełne okresy płatności oraz uprzedniego wezwania kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części i bezskutecznego upływu wskazanego w wezwaniu co najmniej 7 dniowego terminu na uiszczenie zaległości. Jednocześnie zgodnie z § 20 ust. 3 i 5 umowy w przypadku niedokonania przez kredytobiorcę spłaty odsetek lub kredytu w terminach płatności ustalonych w umowie kredytodawca wysłała do kredytobiorcy za pośrednictwem poczty pisemne wezwanie do zapłaty. Wezwanie to mogło być sporządzone w formie bankowego wydruku komputerowego niezawierającego podpisu.

W sytuacji, w której umowa kredytu wyraźnie wskazywała na odmienny sposób wypowiedzenia, niż ten dokonany przez Bank (...) S.A., należy uznać iż wypowiedzenie umowy dokonane przez Bank, jako niespełniające wymogów określonych w §20 ust. 1 umowy kredytu było przedwczesne, a tym samym nieskuteczne. Zarówno zgromadzony materiał dowodowy, jak i twierdzenia strony powodowej, jednoznacznie wskazywały bowiem, iż złożone oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu nie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległych rat. Bank (...) S.A. nie przedstawił dowodu wezwania pozwanej B. B. (1) do spłaty zaległych rat pod rygorem wypowiedzenia umowy – ani w wymaganej przepisami umowy formie co najmniej nadanego pocztą bankowego wydruku komputerowego, ani też żadnej innej formie. Co więcej, ze złożonego przez stronę powodową pisma procesowego z dnia 15 czerwca 2016 roku wprost wynika, iż powód nie wyznaczył B. B. (1) terminu na spłatę zaległych rat, a po raz pierwszy pisemne wezwanie do spłaty zadłużenia skierował do niej dopiero w dniu 21 marca 2016 roku, a więc nie tylko już po złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu, lecz zarazem po wszczęciu niniejszego postępowania. Na marginesie zauważyć należy, że strona powodowa nie przedstawiła nawet powyższego wezwania, a zatem nie sposób jednoznacznie stwierdzić, czy rzeczywiście go dokonała, ani tym bardziej zweryfikować jego treści. Samo natomiast doręczenie pozwanej oświadczenia zawierającego wypowiedzenie umowy nie budziło wątpliwości Sadu. Strona powodowa, oprócz odpisu wypowiedzenia wraz z numerem przesyłki, jaką pismo zostało nadane do pozwanej, załączyła również wydruk elektronicznego potwierdzenia odbioru przesyłki w dniu 24 września 2015 roku przez B. B. (1) (k. 20).

W wypowiedzeniu umowy kredytodawca bezwarunkowo zażądał od pozwanej zapłaty całej kwoty zadłużenia tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 roku wraz z upływem 30 dni od dnia doręczenia pisma. Nie poinformował kredytobiorcy o skonkretyzowanej podstawie wypowiedzenia umowy – nie określił ani ogólnych przesłanek wypowiedzenia (tj. opóźnienia w spłacie rat za co najmniej dwa pełne okresy płatności oraz bezskuteczny upływ czasu określonego w wezwaniu do zapłaty zaległych rat lub ich części), ani też nie wskazał łącznej wysokości rat, z których spłatą pozwana opóźniała się oraz nie powołał się na wezwanie do spłaty zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia umowy i upływ wskazanego w nim terminu. Tym samym sposób, w jaki strona powodowa usiłowała wypowiedzieć zawartą z B. B. (1) umowę kredytu nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 roku, był sprzeczny nie tylko z postanowieniami przywołanego § 20 ust. 1 pkt 3 lit. a umowy, lecz również z zasadami dobrych obyczajów. Istotą dobrych obyczajów w stosunkach z konsumentami, jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 sierpnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt VI ACa 262/11, jest szacunek dla drugiego człowieka wyrażający się m.in. informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy realizacji umowy, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Niewątpliwie, za działanie nieuczciwe i nierzetelne uznać zachowanie, w którym profesjonalny kredytodawca, w celu postawienia całej należności w stan natychmiastowej wymagalności, jednostronnie wypowiada zawartą umowę kredytu nie tylko bez uprzedniego wezwania do spłaty zaległości czy wskazania możliwości podjęcia działań w celu zawarcia porozumienia co do dalszej spłaty zobowiązania, lecz w dodatku nie informuje kredytobiorcy jako konsumenta o konkretnych, określonych w umowie podstawach dokonanego wypowiedzenia, tym samym utrudniając konsumentowi obronę przed niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej. Takie zachowanie w ocenie Sądu nie zasługuje na ochronę prawną i nie może zostać uznane za skuteczne złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Podkreślić należy, iż wypowiedzenie umowy kredytowej stanowi bardzo dotkliwie dla kredytobiorców uprawnienie kształtujące banku w stosunku kredytowym, bo jego wykonanie może doprowadzić do zakończenia tego stosunku przed pierwotnie

ustalonym okresem spłaty kredytu. W związku z tym nie może być ono wykonane w sposób nagły, zaskakujący dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do jego podjęcia zgodnie z treścią umowy kredytowej.

Z uwagi na brak skutecznego wypowiedzenia przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowy kredytu z dnia 4 grudnia 2014 roku, a tym samym brak wymagalności dochodzonej pozwem kwoty **13 776,61 zł** wraz z odsetkami umownymi tytułem zwrotu udzielonego kredytu, powództwo podlegało oddaleniu jako **przedwczesne**.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przegrał sprawę w całości, a więc na nim ciążył obowiązek zwrotu pozwanej B. B. (1) poniesionych przez nią kosztów postępowania. Na koszty te składała się kwota 356 zł tytułem opłaty sądowej od sprzeciwu od wyroku zaocznego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwota 4 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokacie (Dz.U z 2015, poz. 1800), nie znajdując przy tym podstaw do przyznania wynagrodzenia w wysokości wyższej niż minimalnej. Pełnomocnik pozwanego, domagając się przyznania kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, podkreślał swój wkład pracy rozważania prawne zawarte we wnoszonych pismach procesowych. Nie sposób uznać jednak obszernego przytoczenia poglądów judykatury w zakresie kwestii ogólnego rozkładu ciężaru dowodu i związanej z tym prekluzji dowodowej w postępowaniu cywilnym za merytoryczną pomoc w wyjaśnieniu istotnych zagadnień prawnych w niniejszej sprawie. Z analizy złożonych przez pełnomocnika pozwanego pism procesowych wynika przy tym, iż w przeważającej mierze zakres prowadzonej przez niego analizy prawnej i podnoszonych zarzutów był konsekwencją zaniechania zapoznania się aktami niniejszej sprawy i zgromadzonymi w nich dokumentami.

Wysokość opłaty od sprzeciwu od wyroku zaocznego ustalona została w oparciu o art. 19 ust. 1 roku w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.